

Rewers: W centralnej części stylizowany wizerunek kuli ziemskiej, na jej tle z lewej strony stylizowany wizerunek logo SGH. U dołu stylizowany wizerunek fasady budynku uczelni, poniżej napis: 1906-2006. Półkolem u góry napis: SZKOŁA GŁÓWNA HANDLOWA W WARSZAWIE.

Monety

– 100-lecie Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie –

nominał	200 zł
metal	900/1000 Au
stempel	lustrzany
średnica	27,00 mm
masa	15,50 g
wielkość emisji (nakład)	8.000 szt.

Awers: Z prawej strony wizerunek orła ustalony dla godła Rzeczypospolitej Polskiej. Nad orłem oznaczenie roku emisji: 2006. Z lewej strony stylizowany wizerunek orła ze sztandaru SGH. U dołu napis: RZECZPOSPOLITA / POLSKA / 200 ZŁ. Pod lewą łapą orła znak mennicy: $\frac{m}{w}$.

Rewers: W centralnej części stylizowany wizerunek logo SGH, poniżej napis: 1906-2006. U dołu stylizowany wizerunek fasady budynku uczelni. W otoku napis: SZKOŁA GŁÓWNA HANDLOWA W WARSZAWIE.

nominał	2 zł
metal	stop CuAl5Zn5Sn1
stempel	zwykły
średnica	27,00 mm
masa	8,15 g
wielkość emisji (nakład)	1.000.000 szt.

Awers: Wizerunek orła ustalony dla godła Rzeczypospolitej Polskiej, po bokach orła oznaczenie roku emisji: 20-06, pod orłem napis: ZŁ 2 ZŁ, w otoku napis: RZECZPOSPOLITA POLSKA, poprzedzony oraz zakończony sześcioma perełkami. Pod lewą łapą orła znak mennicy: $\frac{m}{w}$.

Rewers: W centralnej części napis: SGH, poniżej stylizowany wizerunek fasady budynku uczelni, pod nim napis: 1906-2006. W otoku napis: SZKOŁA GŁÓWNA HANDLOWA W WARSZAWIE.

Na boku: Ośmiokrotnie powtórzony napis: NBP, co drugi odwrócony o 180 stopni, rozdzielony gwiazdkami.

nominał	10 zł
metal	925/1000 Ag
stempel	lustrzany
średnica	32,00 mm (dziewięciokąt foremny wpisany w okrąg)
masa	14,14 g
wielkość emisji (nakład)	59.000 szt.

Awers: Wizerunek orła ustalony dla godła Rzeczypospolitej Polskiej na tle stylizowanego ostrosłupa. U góry oznaczenie roku emisji: 2006. Z lewej i prawej strony ukośnie napisy: 10 ZŁ. Poniżej orła napis: RZECZPOSPOLITA/ POLSKA. Pod lewą łapą orła znak mennicy: $\frac{m}{w}$.

Projektant monet: *Ewa Tyc-Karpińska*

Monety zostały wyprodukowane w Mennicy Polskiej SA w Warszawie.

Skład i druk: Drukarnia NBP

Projekt: DECORUM

W dniu 11 października 2006 r. Narodowy Bank Polski wprowadza do obiegu monety upamiętniające 100-lecie Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie, o nominałach:

- 200 zł – wykonana stemplem lustrzanym w złocie,
- 10 zł – wykonana stemplem lustrzanym w srebrze,
- 2 zł – wykonaną stemplem zwykłym w stopie Nordic Gold.

Początki Uczelni sięgają 1906 r. Wtedy to, dzięki ograniczonej liberalizacji życia społecznego w zaborze rosyjskim powstały Prywatne Kursy Handlowe Męskie Augusta Zielińskiego. Miały one charakter wyższej szkoły ekonomicznej, co potwierdzone zostało w 1915 r. zezwoleniem okupanta niemieckiego na używanie nazwy Wyższa Szkoła Handlowa (WSH). Po odzyskaniu niepodległości przez Polskę WSH otrzymała osobowość prawną, a w 1924 r. prawa przysługujące szkołom akademickim. Powołany został senat uczelni, który był właścicielem szkoły, a Rektorem został Bolesław Miklaszewski. Miklaszewski, wzorując się na uczelniach zagranicznych, nie tylko stworzył nowoczesne programy nauczania i dobrał kompetentną kadrę nauczającą, ale także stworzył kampus przy ulicy Rakowieckiej.

Od 1933 r. uczelnia nosiła nazwę Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie (SGH), co podkreślało jej centralną pozycję w polskim szkolnictwie ekonomicznym. Uczelnia, jako bezwydziałowa, kształciła młodzież na ośmiu kierunkach studiów, miała prawo nadawania tytułu magistra oraz stopni doktora i doktora habilitowanego nauk ekonomicznych. Jej wykładowcami byli m.in. Ludwik Krzywicki, Jan Lewiński, Edward Lipiński, Stefan Starzyński, Stanisław Wojciechowski i Władysław Zawadzki.

Do 1939 r. wydano ponad 1700 dyplomów ukończenia studiów i ponad 500 dyplomów magistra. Wśród absolwentów uczelni znajdowali się działacze polityczni i gospodarzy (Edward Droźniak, Józef Poniatowski, Adam Rapacki), naukowcy (Jan Drewnowski, Stanisław Skrzywan, Jan Wiśniewski), a także ludzie kultury i sztuki (Jan Dobraczyński, Stanisław Dygat, Kazimierz Rudzki).

Druga wojna światowa nie przerwała działalności SGH, która pod oficjalnym szyldem średniej szkoły zawodowej, prowadziła zajęcia na poziomie akademickim. Jej kadra i studenci uczestniczyli w strukturach państwa podziemnego i wzięli udział w powstaniu warszawskim.

Uczelnia wznowiła działalność już w lutym 1945 r. Początkowo, mimo postępujących zmian ustrojowych, jej charakter nawiązywał do tradycji międzywojennych. Radykalne przekształcenia nastąpiły w 1949 r., kiedy decyzjami politycznymi upaństwowiono SGH.

Zmieniono również nazwę na Szkoła Główna Planowania i Statystyki (SGPiS) oraz dostosowano jej program nauczania i badań do potrzeb gospodarki centralnie kierowanej. Nowa, wydziałowa struktura organizacyjna, odpowiadała wąskiemu, branżowemu kształceniu ekonomicznemu.

Od drugiej połowy lat 50. dwudziestego wieku, rozpoczął się proces podnoszenia poziomu naukowego i dydaktycznego SGPiS. Wyraźniej sięgano do światowego dorobku w dziedzinie ekonomii, rozszerzano naukę języków obcych i rozwijano kontakty międzynarodowe, modernizowano dydaktykę. Pozycję uczelni wzmacniała obecność w jej murach m. in. profesorów Andrzeja Grodka, Michała Kaleckiego, Edwarda Lipińskiego, Jerzego Lotha, Józefa Sołdaczka i Aleksego Wakara. Absolwenci uczelni byli nieustannie obecni w strukturach gospodarczych i politycznych Polski oraz uczestniczyli w pracach organizacji i biznesu międzynarodowego. Dyplomami SGPiS legitymują się m. in. Leszek Balcerowicz, Henryka Bochniarz, Igor Chalupiec, Danuta Hübner, Krzysztof Kalicki, Marek Borowski, Grzegorz Kołodko, Bogusław Kott, Andrzej Podsiadło, Andrzej Olechowski, Józef Oleksy, Jerzy Osiatyński, Sławomir Sikora i Dariusz Rosati.

Przełom polityczny w Polsce w 1989 r. umożliwił przystąpienie do radykalnej reformy strukturalnej i programowej. Uczelnia wróciła w 1991 r. do swojej historycznej nazwy – Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie, ale nie odrzuciła charakteru szerokoprofilowej wyższej uczelni ekonomicznej, odpowiadającej standardom światowym. Zmiany strukturalne spowodowały w 1993 r. likwidację wydziałów. Instytuty i katedry SGH zgrupowano w kolegiach: Analiz Ekonomicznych, Ekonomiczno-Społecznych, Gospodarki Światowej, Nauk o Przedsiębiorstwie oraz Zarządzania i Finansów. Młodzieży stworzono możliwość studiowania na odpowiadających uczelniom zachodnim, następujących kierunkach: ekonomii, finansów i bankowości, gospodarki publicznej, metod ilościowych i systemów informacyjnych, międzynarodowych stosunków gospodarczych i politycznych oraz zarządzania i marketingu.

Od lat 90. rekrutacja na studia odbywała się w trybie ogólnouczelnianym. Początkowe 3 semestry (Studium Podstawowe) były wspólne dla wszystkich studentów, którzy mieli prawo wyboru wykładowców poszczególnych przedmiotów. Na semestrach 4-10 (Studium Dyplomowe) istniała duża swoboda wyboru przedmiotów, których struktura określa zainteresowania kierunkowe studentów. Studia można było ukończyć z dyplomem zawodowym (licencjat) lub magisterskim. Szeroko rozwinięte zostały studia podyplomowe, doktoranckie i MBA. SGH znalazła się w gronie najlepszych uczelni zarządzania w Europie, skupionych w CEMS (Community of European Management Schools).

Obraz Uczelni w opinii społecznej zaczął ulegać korzystnym zmianom. Gwałtownie wzrosło zainteresowanie młodzieży nauką w SGH, a liczba studiujących zbliżyła się do rekordowego poziomu 12 tys. Niewątpliwym wpływem na ten proces, poza reformami wewnętrznymi Uczelni, miały nowe perspektywy, jakie przed ekonomistami otwierała transformacja ustrojowa. Jej aspekt gospodarczy związany był z koncepcjami oraz zdecydowanymi i odważnymi działaniami wychowanka i nauczyciela akademickiego szkoły – Leszka Balcerowicza.

Wstąpienie Polski do Unii Europejskiej wymogło m. in. zmiany w systemie szkolnictwa wyższego. Zgodnie z nowymi regulacjami prawnymi SGH od roku akademickiego 2006/2007 wprowadziła obligatoryjne kształcenie na poziomie licencjackim, magisterskim i doktoranckim, na studiach stacjonarnych i niestacjonarnych. Odpowiednio przebudowała programy studiów, utrzymując szeroki zakres wyboru wykładowców i wykładów.

Ranking szkół wyższych, ogłoszony wiosną 2006 r., potwierdził czołową pozycję SGH nie tylko w szkolnictwie ekonomicznym, ale także w całym środowisku akademickim kraju. SGH zajęła 4 miejsce, za Uniwersytem Warszawskim, Uniwersytem Jagiellońskim i Politechniką Warszawską. Na liście uczelni ekonomicznych – zdecydowanie wyprzedzała państwowe akademie ekonomiczne i uczelnie prywatne.

*prof. Janusz Kaliński,
Szkoła Główna Handlowa
Przewodniczący Komitetu Organizacyjnego
Obchodów 100-lecia Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie*

Wszystkie monety emitowane przez NBP są prawnym środkiem płatniczym w Polsce.